

Yolun Ortasında Unutulmak

— Sisu · 16 Aralık 2025

İnsan önce kalbini uzatıyor, hiç düşünmeden. Karşısındakinin elleri titreyerek tutsun istiyor, “Bırakmam” desin, inansın istiyor. Çünkü en çok... inanmak istiyoruz. Ama bazen, en çok inandıklarımız en önce gitmeyi seçiyor.

Yolun yarısında kalıyorsun. Ne başa dönebiliyorsun, ne sonuna varabiliyorsun. Güven, bir yara gibi içini oyuyor; sen hâlâ “belki dönüp bakar” diye arkasından gözlerini ayıramıyorsun. Ama kimse dönüp bakmıyor. Kimse senin gibi bağlanmıyor. Kimse senin gibi kalmıyor.

Sonra anlıyorsun...

İnsanlara güvenmek; ellerinde tuttuğun bir aynayı onların insafına bırakmak gibi. Kırıyorlar. Ardından, sen o kırık parçalardan kendini toplamaya çalışıyorsun. Elin kesiliyor, kalbin kanıyor. Ve ne acı ki, o parçaları birleştirdiğinde karşında artık sen yoksun. Çünkü güvenmek seni senden etmiş.

Bir gün, bir sessizlik içinde uyanıyorsun.

Ne kimseye kırgınsın, ne küskünsün...

Sadece öğrenmiş oluyorsun.

Artık yolun ortasında kimseye yer bırakmıyorsun. Çünkü gerçek olan tek bir kişi var: sensin.

Ve artık biliyorsun...

Kimseye güvenmek zorunda değilsin.

Çünkü kendine yeterince inandığında, kimsenin eline tutmasına gerek kalmaz.